

Jennifer Probst

Op zoek naar geluk

Jennifer Probst bij Boekerij:

Getrouwd met een miljonair-serie

Het huwelijkscontract

De huwelijksval

De huwelijkskans

De huwelijksdeal

Op zoek naar de ware-serie

Op zoek naar jou

Op zoek naar het onmogelijke

Op zoek naar geluk

Ik geef me over

ISBN 978-90-225-7317-4

ISBN 978-94-6092-391-3 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Searching for Beautiful*

Oorspronkelijke uitgever: Gallery Books, A Division of
Simon & Schuster, Inc

Vertaling: Ineke de Groot

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | B'IJ BARBARA

Zetwerk: Mat-zet bv, Soest

© 2015 Jennifer Probst

© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wegwezen.

Genevieve MacKenzie boog zich naar adem snak-kend naar voren. De dunne, tere sluier kriebelde pesterig in haar gezicht. De paniek sloeg toe en ze rukte het kanten, met pareltjes bezette geval van haar hoofd, legde haar handen op haar knieën en hoopte maar dat ze zichzelf in de hand kon houden.

Ze ging trouwen. Over vijf minuten al. Haar familie stond opgewonden voor de deur te praten, tot zij in volle glorie in smetteloos wit zou verschijnen. David stond in zijn smoking voor de kerk, samen met de priester en de ceremoniemeester. Ze zag zijn goudblonde warrige haardos voor zich, zijn innemende glimlach en stralende blauwe ogen. Hij was zoals altijd perfect.

Toen ze zich aan het aankleden was, waren er twee dozijn witte rozen met een vleugje roze bezorgd. Op het kaartje dat erbij zat stond: *Nog even, dan ben je eindelijk van mij.*

De bruidsgasten hadden voldaan gezucht. Isabella, haar tweelingzus, had haar ogen ten hemel geslagen en net gedaan alsof ze zichzelf wilde wurgen. De rest had haar tot stilte gemaakt, terwijl ze zich afvroegen of Isabella zich tot na de plechtigheid zou weten te gedragen. Ze hadden elkaar een tijdje kunnen schieten, dus het was al een wonder dat Izzy

zich in een bruidsmeisjesjurk had gehesen. Kate, Genevieves beste vriendin, zette snel de rozen in een vaas midden op de eetkamertafel, waar een hele groep giechelende en opgewonden vrouwen omheen zat. Genevieves zus, Alexa, plaagde haar man dat zij geen bos rozen had gekregen op hun bruiloft, Nick kreunde en haar vader weet het meteen aan de realityshows op tv die volgens hem vrouwen een vertekend beeld van romantiek gaven.

Gen bleef glimlachen, mompelde de juiste dingen en hield het kaartje dat bij de bloemen had gezeten stevig vast. Maar opeens voelde ze zich niet goed en rende ze naar de badkamer, omdat ze bijna moest overgeven.

Dat was niet best voor een aanstaande bruid. Ze nam aan dat het door de zenuwen kwam, onderdrukte de misselijkheid en stapte in de limousine. Ze knikte en praatte wat met de bruidsmeisjes. De auto zette koers naar de kerk en zij maakte zich zorgen over van alles en nog wat, bang dat ze wat over het hoofd had gezien. David had een hekel aan slordigheid en er kwamen bijna driehonderd mensen, inclusief de pers en een paar belangrijke gasten. Ze had graag een weddingplanner gewild, maar David was daar vierkant op tegen. Ze had hem uiteraard zijn zin gegeven, want het was ook leuk om het zelf te doen in plaats van alles aan een vreemde over te laten. Het was reuze vermoeiend geweest, maar Gen had doorgezet. Ze had het zelf gedaan en de afgelopen dagen drie keer gecontroleerd of alles klopte. Van de zijden perzikkleurige jurken voor de bruidsmeisjes, die prachtig glansden, tot de orchideeën die schitterend met linten waren versierd. Het was nog heel moeilijk geweest om de locatie te regelen, omdat ze al ruim een jaar van tevoren vol zaten, maar dankzij de juiste contacten was het haar toch gelukt. Het kasteel in Tarrytown had een prachtige tuin, hoge plafonds en een bankethal waar

een koning nog blij van zou worden. De keuken was Frans en haute cuisine. Zeker, zij was liever in het Mohonk Mountain House getrouwd, bij haar ouders in de buurt, want de sfeer was daar gezellig en ongedwongen, maar gelukkig had David wel ingestemd met een kerkelijk huwelijk. En ze had ook het pleit gewonnen om Izzy erbij te hebben. David mocht haar niet, maar Gen stond erop en nu was de hele familie aanwezig.

De limousine kwam tot stilstand. Ze boog haar hoofd omdat er als een dolle werd geflitst en Kate drapeerde de enorme met pareltjes bezette sleep naast Gen op de stoep. De bruidsjapon van Vera Wang was belachelijk duur geweest en niets voor haar, maar zo horen bruiden nu eenmaal gekleed te zijn, een en al kant, tule, diamantjes en parels. Alleen jammer dat ze nauwelijks lucht kon krijgen.

Ze gingen naar een achterkamer in de kerk en Gen hield zich groot, terwijl haar moeder huilde, de sluier goed deed en vertelde dat ze vreselijk trots op haar was. Alexa straalde en Gens knappe nichtje, Lily, leek wel een sprookjesprinses in haar minibruidsjurkje en met haar mandje met bloemblaadjes. Taylor, haar andere nichtje, stond nors voor zich uit te kijken in haar bleekroze bruidsjurkje. Gens schoonzus, Gina, knipoogde naar haar en verkondigde dat de bruid nog even tijd nodig had voordat ze naar het altaar kon lopen. Iedereen dromde naar buiten en Gen was opgelucht toen de deur dichtging en er een vredige stilte in de ruimte hing.

Alles was perfect, zoals het hoorde.

Perfect, zoals David dat altijd eiste.

Gen probeerde zich te herpakken. Ze hoorde buiten gemompel en orgelmuziek en strompelde naar het schitterende glas-in-loodraam met de afbeelding van Maria met Kind. Ze pakte de knop, maar kon er geen beweging in krijgen. Ze

werd duizelig. Shit, ze had nu meteen frisse lucht nodig.

Ze pakte met haar zorgvuldig gemanicuurde handen de knop stevig beet en trok er als een bezetene aan. Het licht weerkaatste op de grote diamant in haar ring. Het raam ging eindelijk een stukje open en ze boog zich naar voren om de warme lucht in te ademen. Waarom kreeg ze het zo op haar heupen? Kwam het wellicht door alle stress voor de bruiloft? Ze zou zo dadelijk de kamer uit lopen en met rechte rug naar het altaar schrijden, waar ze de huwelijksbeloften af zou leggen. Ze hield van David. Ze zou wel gek zijn als ze dat niet deed. Hij behandelde haar als een koningin, liet haar elke dag weten hoeveel ze voor hem betekende en deed er alles aan om het beste uit haar te halen. Iedereen zou hen benijden, ze waren beiden chirurg en redden het leven van mensen, ze zouden naar benefietvoorstellingen gaan en de wereld ten goede veranderen. Ze waren stapelverliefd op elkaar.

Nog even en dan ben je eindelijk van mij.

De rillingen liepen over haar rug. Ze keek naar de driekaars diamant aan haar vinger. Die ring symboliseerde het feit dat zij zijn bezit was. Als ze eenmaal het jawoord had gegeven, zou het voor eeuwig zijn. Hij zou haar nooit laten gaan.

Wegwezen!

Het stemmetje in haar hoofd, dat zich al heel lang koest had gehouden, liet opeens weer van zich horen. Gen hield zich vast aan het raamkozijn. Belachelijk, ze kon helemaal niet weg. Nee, toch? Dat gebeurde alleen in films. En dat kon ze David echt niet aandoen.

Wegwezen!

Na twee jaar een relatie met David te hebben gehad, kon ze door haar opstandige gevoelens heen zien en direct door-dringen tot de rationaliteit. Haar verloofde had een hekel

aan ruzie, impulsief gedrag en beslissingen die ingegeven waren door gevoelens. Hij had het haar zo vaak voorgehouden dat het verkeerd was, dat ze na verloop van tijd het stemmetje eindelijk had kunnen smoren. Maar nu liet het stemmetje zich extra hard horen. Gen had aangenomen dat ze het zo vaak krachtig had onderdrukt, dat ze het nooit meer zou horen, maar je zou altijd zien dat het juist op zo'n moment zich niet meer de mond liet snoeren.

Wegwezen, voordat het te laat is.

Het was een chaos in haar hoofd. Ze had niet veel tijd meer. Als haar familie eenmaal binnen was, kon ze het schudden. Ze zouden haar tot bedaren brengen, zeggen dat bij iedere bruid de angst op het laatste moment toeslaat en haar begeleiden naar het altaar. Ze zou met David trouwen. En niets zou meer hetzelfde zijn.

Maar dat was toch juist goed? Ze wilde trouwen en voor altijd bij David zijn.

Gen keek naar de dichte deur. De volgende stap zou de rest van haar leven bepalen. Ze had geen tijd om de voors en tegens tegen elkaar af te wegen. In plaats daarvan nam ze gevoelsmatig een besluit. Dat pakte ook altijd goed uit als ze te maken had met een kind dat bloedend op de operatietafel lag en ze beslissingen moest nemen die van levensbelang waren. Zelfs David kon daar niets aan veranderen, want zo was ze nu eenmaal, als chirurg en als vrouw.

Wegwezen.

Gen kwam eindelijk in actie.

Met een hart dat als een razende tekeerging, opende ze de spanjolet helemaal. Het raam stond een eindje open. Kindeke Jezus keek misprijzend op haar neer. Het kon lukken. Voor het eerst in haar leven was ze blij dat ze klein was. Gen wist zich al wurmend naar buiten te werken.

Wolfe stak een sigaret op en keek schuld bewust om zich heen. Verdorie, door deze slechte gewoonte kwam hij altijd in de problemen. Zijn stiefvader, Sawyer, zou er kwaad om worden en zijn stiefmoeder, Julietta, zou hem teleurgesteld aankijken. Maar die waren nog steeds in Italië, kilometers ver weg, en zouden het nooit weten. Hij zou er eentje roken en dan het pakje weggooiden.

Hij inhaleerde en werd op slag rustig. Ach, hij zou niet betrap worden, want de plechtigheid begon al bijna. Hij zou met een grote grijns bij de rest van Gens familie staan, terwijl zijn allerbeste vriendin met die eikel van een David in het huwelijksbootje stapte. Over een paar minuten zou hij naar binnen gaan, maar eerst wilde hij even rustig een sigaretje roken, voordat hij de hele avond moest doen alsof hij zielsblij voor haar was.

Hij voelde zich opeens schuldig. Wat was hij toch een lul. David was de perfecte partner voor Gen en goed genoeg om met haar te trouwen. Het was niet Davids schuld dat Wolfe het gevoel had dat er iets niet klopte. Wolfe had gezien hoe David Gen met een bezitterige trots opnam, alsof ze zijn racepaard was in plaats van een onafhankelijke vrouw die heel goed voor zichzelf kon zorgen. En Wolfe vond het maar niks dat David Gen voortdurend de wet voorschreef. Maar

Gen had er nooit over gezeurd en alleen maar aardige dingen over hem gezegd. Als zij graag met David wilde trouwen, dan moest Wolfe zich daar niet mee bemoeien. Wat wist hij nou van relaties?

Eerlijk gezegd vond hij het behoorlijk irritant dat Gen hem had vervangen. Ze hadden samen vijf jaar lang opgetrokken, waren naar bars gegaan, naar de bioscoop en noem maar op. Vrouwen waren altijd uit op zijn geld, of wilden met hem het bed in duiken. Behalve Gen. Vanaf het allereerste moment was er een klik tussen hen geweest. Ze was net zo'n mooi mens als Julietta en de rest van de vrouwen in zijn aangenomen familie. Ze mochten elkaar erg graag en dat gebeurde nou eenmaal niet vaak.

David had hun vriendschap niet weten te waarderen en Gen had het afgelopen jaar de ene na de andere smoes verzonnen om afspraken met Wolfe af te zeggen om de lieve vrede met haar verloofde te bewaren.

Wat maakte het ook uit? Hij zou er wel overheen komen.

Wolfe wist een theatrale zucht te onderdrukken. De kerkklokken luidden. De limousines stonden aan de stoep en er hingen wat journalisten rond bij de deur van de kerk. De chirurg was blijkbaar erg belangrijk, want er waren erg veel belangstellenden. Wolfe zette een paar stappen achteruit, omdat hij geen zin had om met de gasten die wat te laat kwamen te praten. Hij trok zich terug in een poort om nieuwsgierige blikken te vermijden. Hij nam genietend nog een trekje, trok zijn smoking recht en lette goed op waar hij zijn mooie schoenen zette, om de zool niet te beschadigen. Zelfs nu hij voor zijn werk in het hotel en als model gewend was aan nette kleren, droeg hij toch het liefst sportkleding. Ook het exclusieve ondergoed dat een vermogen kostte, vond hij maar niets. Wie had dat kunnen denken? Het ene moment schar-

relde hij op straat zijn kostje bij elkaar en het volgende moment was hij, op zijn zesentwintigste, miljonair.

Hij verdreef de nare herinneringen die bovenkwamen en concentreerde zich op het heden. Het was Gens trouwdag en ze had hem nodig. Het sloeg nergens op dat hij als een schoorsteen stond te roken en verdrong in zelfmedelijden. Wolfe trapte de peuk uit, deed zijn manchetten goed en draaide zich om.

‘Godallemachtig!’

Hij keek geschokt toe. Daar lag de bruid, languit op de stoep, met de sleep bestikt met tientallen pareltjes over zich heen gedrapeerd. Zijn hart sloeg een slag over. Jezus, wat was ze toch beeldschoon. Gen was altijd al een mooie vrouw, maar nu zag ze eruit als een poppetje op de bruidstaart. De sluier ontbrak en de kunstig gemaakte wrong was uitgezakt. Door de hoge vochtigheidsgraad gingen haar haren weer kroezen. Ze keek hem met haar felle blauwe ogen boos aan. Ze droeg nooit make-up, maar nu had ze zwarte eyeliner en oogschaduw met glinsters op en vielen haar ogen des te meer op in haar hartvormige gezicht, wat haar een onderhuidse sexy uitstraling verleende, die hij maar zelden bij haar had gezien. Een van de tien centimeter lange naaldhakken, bezet met diamantjes, stak in de lucht en Wolfe ving een glimp op van een witte kanten jarretelgordel en mooi gevormde benen, voordat ze haar japon terugvloog en verontwaardigd snoof.

‘Sta je nou op mijn trouwdag te roken? Je zei dat je gestopt was. Wacht maar tot Julietta dat hoort.’

Hij wist met moeite wat uit te brengen en vroeg zich af of hij aan het dromen was. ‘Toch niet van jou?’

Ze wierp hem een blik vol minachting toe. ‘Dacht het wel. Ik wil niet dat je longkanker krijgt. Blijf daar nou niet zo

staan, help me overeind. Ik kan amper bewegen in dit ding.’

En opeens was ze weer de oude vertrouwde Gen. Zijn beste vriendin, een lastpak tot en met, en degene die het meest voor hem betekende.

Wolfe trok haar overeind. ‘Gaat het? Ben je uit het raam gevallen?’

Ze ging stevig op de belachelijk hoge hakken staan en wapperde met haar hand. ‘Ja, hoor, alles is goed. Ik bleef even steken, maar het is toch gelukt.’

Ze klopte het stof van de spierwitte japon alsof het de normaalste zaak van de wereld was om uit een kerkraam te springen. Wat was ze toch een geweldige vrouw. ‘Eh, schatje, ben je van plan hem voor het altaar te laten staan? Of wou je controleren of je weg kon komen, mocht er brand uitbreken?’

De brandie verdween uit haar ogen. Ze stak met trillende lip haar kin in de lucht. ‘Ik zit in de problemen, kun jij me helpen?’

Hij bleef rustig, ook al had hij klamme handen. Er was iets ergs gebeurd, maar dat kwam wel, eerst moest hij haar helpen. ‘Ga je niet met hem trouwen?’

‘Nee.’

Het leek Wolfe het beste om net te doen alsof het één groot avontuur was. ‘Mooi, ik help je ontsnappen, maar doe wel die schoenen uit.’

Ze schopte de pumps uit. ‘Staan er nog journalisten voor de kerk?’

‘Nee, dit wordt appeltje, eitje.’

Ze legde haar kleine hand in de zijne en kneep even. Wolfe had het tegen de hele taliban opgenomen om haar te beschermen. Praten kwam later wel. ‘Mijn auto staat iets verderop, dus dat moet lukken. Kom mee.’

Ze liepen de trap af, achter de kerk om en tussen bloeiende struiken door. Ze bleef even staan omdat de kiezelsteentjes in haar kousenvoeten prikten.

‘Wat ben je toch een watje. Zo schiet het niet op.’ Wolfe tilde haar op, één grote wolk satijn en kant, en liep tussen de treurwilgen door naar de straat.

‘Je auto staat wel erg ver weg. Je was dus veel te laat. Lekkere vriend ben jij.’

‘Wees maar blij dat ik te laat was, anders had ik je nou niet kunnen redden.’

Ze snoof hooghartig. Hij liep steviger door, zich bewust van de hel die al snel zou losbarsten. Als ze betrappt werden, zou het één grote doffe ellende zijn. Hij bukte om onder een laaghangende tak door te lopen, waarna hij naar rechts afboog. Ze zei niets en Wolfe had het vermoeden dat ze over twee minuten zou beseffen waar ze mee bezig was en weer terug zou willen.

Maar als zij ervandoor wilde gaan, dan was er wat aan de hand. Dus hij zou haar niet zomaar weer terugbrengen.

In de verte zag hij eindelijk zijn zwarte Mercedes cabriolet staan. Hij viste de sleutels uit zijn zak, en drukte op de knop om het portier te openen.

Genevieves lip trilde weer. ‘Wolfe, zou ik het nou wel doen? Misschien kan ik beter teruggaan.’

‘Wil je met hem trouwen, Gen? Wil je echt met hem getrouwd zijn?’

Ze beet op haar lip. Gêne, angst en vernedering stonden op haar gezicht te lezen. ‘Nee,’ zei ze en haar stem brak.

Hij knikte en liet haar zakken. ‘Dan ben je goed bezig. Het komt goed, geloof mij nou maar.’

Ze slikte moeizaam en knikte. Ze stapte in de auto.

Wolfe stapte eveneens snel in, startte de motor, maakte

een u-bocht en scheurde weg alsof er een horde duivels op hun hielen zat.

Eenmaal op de snelweg, toen hij zich ervan verzekerd had dat ze niet gevolgd werden, keek hij naar haar. Ze zat onderuit in de stoel, met haar haren los en haar schitterende profiel uitdrukkingloos. Ze keek naar buiten alsof ze alles achter zich had gelaten. En in zekere zin was dat ook zo. Hij had daar ervaring mee en zou haar erdoorheen slepen.

Wolfe wist precies waar ze nu behoefte aan had en zette de cd-speler aan. Guns N' Roses knalde de auto in. Hij zei geen woord.

Hij reed alleen maar.

Wolfe zette de auto op de parkeerplaats. Hij keek Gen aan, maar ze was te moe om te glimlachen. Bij hem hoefde ze haar gevoelens niet te verstoppen. En nu zou ze gil-lend gek worden als ze niet snel de bruidsjapon uit kon trek-ken.

‘Ik ben zo terug. Wil je limonade of water?’

Gen knikte. ‘Doe maar water.’

‘Laat de portieren dicht. De ramen zijn getint, dus nie-mand kan je zien.’

Ze knipperde met haar ogen en dacht even na. ‘Ik heb mijn mobieltje niet bij me. Ik moet ze toch laten weten, dat er niets met me aan de hand is.’

‘Komt in orde, dat regel ik. Oké?’

Ze knikte en zag hem Walmart in lopen. De tieners op de parkeerplaats keken hem na. Wolfe trok altijd de aandacht, maar in smoking was hij helemaal onweerstaanbaar. Met zijn lange, gespierde lijf en de spannende tatoeage was hij van top tot teen de foute jongen. Heel anders dan David, die gewoon knap was en zeer charmant.

David.

Ze realiseerde zich plotseling wat ze had gedaan. Ze had de man van wie ze zei dat ze hield in de steek gelaten. De man die haar baas was in het ziekenhuis, waar haar carrière al he-

lemaal gepland was. Haar spullen stonden in zijn flat en haar eigen woning zou worden verhuurd. Ze hadden tickets voor een huwelijksreis naar Bermuda. Haar ouders waren vast laaiend op haar. Izzy was degene die altijd problemen opleverde, Gen niet. Gen was het brave kind. Het slimme kind, dat nooit lastig was.

Wat nu? Wat moest ze nou doen?

In haar hoofd was het een chaos. Ze drukte met haar vingers tegen haar slapen en was bang dat haar hoofd zou ontploffen.

Het portier werd opengetrokken en Wolfe gaf haar twee plastic tassen en een flesje mineraalwater.

‘Drink maar meteen op, want zo te zien ben je daar wel aan toe.’

Ze nam een paar slokjes water. Toen keek ze hem aan, in afwachting van verdere aanwijzingen. Hij scheen door te hebben dat ze niet veel meer kon hebben, glimlachte haar vriendelijk toe en ging op zijn hurken bij haar zitten. Zonder iets te zeggen, haalde hij de haarspelden uit de uitgezakte wrong. Daarna wreef hij over haar hoofd en haalde zijn vingers door haar lokken totdat er geen klit meer in zat. Gen keek, terwijl Wolfe haar verzorgde, aandachtig naar zijn bekende gezicht: de vierkante kaak, de snor en het sexy sikje, de felle blauwe ogen die dwars door je heen konden kijken. Hij schoor over het algemeen zijn hoofd, maar nu liet hij het haar weer groeien en werd zijn gezicht wat vriendelijker door de donkere krullen. De getatoeëerde slang in zijn nek leek hem te wurgen. Ze had de slang altijd prachtig gevonden. Hij was zwart, en kronkelde van het staartpuntje op Wolfes borst over zijn arm en schouder naar zijn oor. Het leek net alsof het dier hem iets influisterde. Wolfe was dol op fitness en dat was goed aan zijn gespierde lijf te zien. Hij had

de mouwen van zijn overhemd opgestroopt, zodat de leren polsbanden te zien waren. Hij had ze altijd om. Dankzij de foto van hem als ondergoedmodel waren ze beroemd geworden. Veel jonge mannen kochten ze ook; zonder polsbanden kon je je bijna niet meer vertonen.

Grappig genoeg was er meteen een klik tussen hen geweest. Hun openhartige gesprek was nog maar het begin van hun hechte vriendschap en werd niet besmeurd door een akelige seksuele spanning of geflirt. Hij was gewoon een vriend van het andere geslacht, die veel voor haar betekende. Kate was haar beste vriendin en Wolfe haar beste vriend.

Hij maakte de parelen knoopjes achter op de japon voor haar los. ‘Doe deze maar aan.’

Ze pakte het korte broekje in spijkerstof, het t-shirt en de teenslippers aan. ‘Oranje is zo niet mijn kleur.’

Zijn mond vertrok. ‘Er was niet veel keuze in die maat, de rest was XL.’

‘Sorry, ik ben gewoon een kribbige, weggelopen bruid.’ Gen ging op de achterbank zitten en trok de japon uit. Haar longen vulden zich met heerlijke frisse lucht zodra ze de jurk uit had en ze het jarretelletje en de kousen volgden snel. Ze haalde de prijskaartjes van de nieuwe kleding en kledde zich om. Er zat een pakje haarelastiekjes bij en ze deed haar haren in een paardenstaart. Toen stapte ze uit.

Wolfe knikte. ‘Prima. Ik heb ook wat snoep gehaald, dus tast toe.’

Gen zag dat hij repen, Dorito’s, chips en een paar gedroogde worstjes had gekocht.

‘Ha, lekker, daar heb ik zin in.’

‘Dat dacht ik wel.’

‘Waar gaan we eigenlijk naartoe?’

‘Naar Sawyers huisje aan het meer. We wachten tot de ge-

moederen bedaard zijn en jij alles op een rijtje hebt.’

De paniek sloeg weer toe. ‘Ik moet mijn familie bellen.’

‘Heb ik al voor gezorgd. Ik heb Alexa en Kate een sms gestuurd. Die wou je toch bellen?’

Ze sloeg haar armen om zich heen en wiegde naar voren en naar achteren. ‘Ja. Wat heb je geschreven?’

‘Dat je het heel erg vindt dat je er zomaar vandoor bent gegaan, maar dat je niet met David kunt trouwen. Dat je even tot jezelf moet komen, maar dat je weer contact op zult nemen. Dat alles goed met je gaat en dat ze je een tijdje met rust moeten laten.’

‘En de receptie? Waar moeten die mensen naartoe? Hoe zit het met de pers?’

Hij zei geruststellend: ‘Alexa en Kate kunnen dat aan, dat zijn een paar sterke meiden. Maak je nou maar geen zorgen, ik regel het allemaal wel.’

Ze ontspande zich. Ja, dacht ze opgelucht, laat Wolfe maar even het stuur overnemen. Zij zou zich op de achtergrond houden, af en toe wat beslissingen nemen en alles glad proberen te trekken. Maar nu nog even niet. ‘Dank je.’

‘Graag gedaan. Kom, we gaan weer.’

Ze stapten in. De Mercedes verliet Verily en ze namen de snelweg naar het noorden. De muziek stond hard, de wind blies haar haren alle kanten op en hij trapte de auto op de staart. Ze at een reep, Wolfe nam een handje vol chips en een slokje limonade.

Gen deed haar ogen dicht en stelde zich voor dat ze een weekendje weg was. In het afgelopen jaar had ze steeds woorden met David gekregen als ze Wolfe wilde zien. De druk die David op haar uitoefende en het schuldgevoel dat ze daarvoor kreeg waren te veel voor haar geworden. Haar verloofde wees haar erop dat ze door hun drukke werk elkaar al nau-

welijks zagen en dat haar uitstapjes met Wolfe hun relatie geen goed deden.

Gen vond dat ze een sterke vrouw was. Ze had lef en kon zelf een mening vormen. Maar als David een charmeoffensief inzette en zijn zin door wilde drijven, dan was ze nergens meer. Dus was ze smoesjes gaan verzinnen. Ze had een hekel aan liegen, maar David beloonde haar door nog liever en attentier te zijn en door haar te vertellen hoe goed ze bij elkaar pasten, als ze tenminste haar best deed. Ze was vergeten hoe fijn het was om niet voortdurend bang te zijn om een domme opmerking te maken. Ze reden in een aangename stilte die niet met een intelligent gesprek hoefde te worden gevuld.

Er stonden steeds meer bomen en toen ze de afslag namen naar Saratoga Springs werd de omgeving landelijker. Ze reden door het pittoreske dorpje met de leuke winkels, keurig onderhouden tuinen en stoepen, dat haar sterk aan Verily deed denken. Uit de luidsprekers dreunde Nine Inch Nails, terwijl er buiten een vredige stilte heerste. Ze sloegen wat zijweggetjes in en het grind knarste onder de banden. Ze zag tussen struiken en bomen prachtig gekleurde wilde bloemen. Wolfe nam een scherpe bocht naar rechts en reed een steile heuvel op naar de top. Hij zette de motor uit.

‘We zijn er.’

Gen hield haar adem in. De blokhut zag er gezellig uit en ze voelde zich meteen thuis. Om de hut stonden struiken, op de brede veranda zag ze twee schommelstoelen en de kunstig bewerkte deurlijst. Aan weerskanten van de deur bevonden zich grote ramen en een kiezelpadje leidde naar de weelderige achtertuin, waar het padje zich meerdere keren vertakte. Een zijpadje ging naar een vuurplaats en een ander naar een klein bubbelbad. Vogels floten, krekels tsjirpten en bijen zoemden; muziek was hier niet nodig. Het was een warme